

tab, der lides, efterat Tjenesten er ophørt, som at straffe ham. Straffen antages at kunne være Bøder fra 5 til 100 Rbd. eller simpelt Fængsel indtil 4 Uger, forsaavidt ikke andre Love medføre en større Straf, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 29. I sidste Tilfælde bør Tyendet naturligviis selv afholde Beføstningerne paa Helbredelsen, hvorhos Husbonden har billigt Krav paa, om han end beholder Tyendet i Tjenesten, at indeholde dets Lon, medens det er ude af Stand til at forrette sit Arbejde, eller i denne Tid endog at antage paa dets Beføstning et andet Tyende. Denne Bestemmelse maa finde Anvendelse paa den Sygdom, der kan blive en Folge af, at et ugift qvindeligt Tyende bliver frugtsummeligt, jfr. Canc. Skr. af 28de Februar 1815 og 21de Marts 1829.

Kan Sygdommen ikke paa anførte Maade tilregnes enten Husbonden eller Tyendet, antages, at Regelen i Placat af 14de Decbr. 1810 § 18 bør beholdes og gjøres almindelig, saa at Husbonden vel skal betale Lon og Koft under Sygdommen, men at Tyendet selv skal bære de Omkostninger, som Curen medfører, jfr. Canc. Skriv. af 21de Marts 1829. Denne Regel gjælder saavel i Kjøbstæderne, med Undtagelse af Kjøbenhavn, som paa Landet. For Kjøbenhavn derimod gjøres ingen saadan Forskjel. Der kan vel spørges, om der ikke er Anledning til saaledes at forøge Husbondens Forpligtelse, at han i det Hele skal bekoste Helbredelsen, dog ikke udover rette Fardag. Derved vilde Bestemmelsen i Placat af 15de December 1739 gjenoptages. Derfor taler vel Billighed mod den i Almindelighed fattige Tyendeclasse, ligesom det uden Tvivl ikke er usædvanligt, at Husbonde frivilligen overtage en saadan Pligt. Men det kan dog ofte blive meget besværligt, ja undertiden aldeles uoverkommeligt for mangen Husbond saaledes at skulle bekoste Curen, idet han kan leve i Fattigdom og dog ikke kan undgaae at holde Tyende til sin Bedrift. Heller ikke synes saadan Forpligtelse at have Sagens Natur for sig. Sygdommen er en Ulykke, som nærmest træffer Tyendet, og dette bør derfor bære sin Deel af Følgerne, medens Husbonden heller ikke gaar fri for saadanne. Han maa under Sygdom-

men underholde Tyendet og betale det Lon, uagtet han ingen Nytte har af dets Tjeneste, og nødsages muligen endog til midlertidigen at antage et andet Tyende. Den Tyendet rammende Ulykke synes derimod ikke at indeholde tilstrækkelig Grund til at forøge hans Forpligtelser mod selve Tyendet. Deraf følger, at dette selv maa betale de Udgifter, som foraarsages ved Sygdommen og anvendes til Tyendets eget Bedste, d. e. Omkostningerne paa Helbredelsen.

Da mangen Husbond viser en utilbørlig Stræben efter at blive af med et sygt Tyende, for at undgaae de af Sygdommen følgende Byrder, og navnlig af saadan Art sag antager sine Tjenestefolk ugevlis eller maanedsviis, kan der reises det Spørgsmaal, om ikke Husbondens Forpligtelser i en anden Retning kunde være at forøge. Dette maatte da være, at Husbondens Forpligtelser mod det syge Tyende skulde, uden Hensyn til, om dette var antaget paa længere eller kortere Tid, vedvare idetmindste en vis bestemt, i Loven betegnet Tid, eller at de fortløbende Tyendecontracter skulde i saa Henseende betragtes som indgaaede paa sædvanlig Tid (halvaarsviis). Men man maatte da hellere ganske forbyde de fortløbende Tyendecontracter, hvilket dog ikke ved anførte Betragtning vilde være retsferdiggjort. Saa længe de tillades, vil det derimod være principstridigt at lade deres Virkninger i enkelt Henseende vedvare udover rette Fardag. Imidlertid synes det hensigtsvarende og ikke at have nogen Betænkelighed at paabyde, deels, at Tyendet ikke skal forbindes ved det Bilkaar, at Tjenesten skal ophøre, saasnart det maatte blive angreben af Sygdom, jfr. Canc. Skriv. af 11te Juni 1844 (Ny Coll. Tid. S. 910), og deels, at Husbonden heller ikke i Forhold til Fattigvæsenet, som et sygt Tyende maatte falde til Byrde, frigjøres for sine Forpligtelser mod Tyendet, naar dette enten ifølge anførte Bilkaar eller efter en under Sygdommen indgaaet Overenskomst haver Tyendeforholdet, jfr. Canc. Skriv. af 24de December 1832, 13de August 1833 og 1ste August 1835.

Jøvrigt omhandles i Lovudkastet kun Husbondens og det syge Tyendes indbyrdes Retforhold. Fattigvæsenets Forpligtelser med Hen-